

Elia – Nummer tio

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Den milleritiska rörelsen framställdes i Jesaja kapitel sju genom en profetia om sextiofem år, som började år 742 f.Kr. Dessa sextiofem år som ägde rum i Jesajas historia representerar de sextiofem åren från 1798 till 1863. Alfa och Omega kommer alltid att framställa slutet tillsammans med början. Profetian om sextiofem år identifierar förbannelsen om sju tider mot Israels norra och södra riken. De första sju tiderna mot det norra riket började år 723 f.Kr., nitton år efter att Jesaja framlade förutsägelsen för kung Ahas. De sista sju tiderna mot det södra riket började vid slutet av de sextiofem åren år 677 f.Kr.

Den första förbannelsen av sju tider mot Efraim upphörde år 1798, vilket var ändens tid då synen vid floden Ulai i Daniels åttonde och nionde kapitel blev uppläst. Den markerade profetiskt både den första ängeln budskaps ankomst och den profetiska början på Milleritrörelsen. Den sista förbannelsen av sju tider mot Juda upphörde år 1844, vilket var den tredje ängeln budskaps ankomst. Nitton år senare, år 1863, markerade de sextiofem år som framställs i början av förutsägelsen slutet på Milleritrörelsen och början på den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan. Sju år före 1863, år 1856, började James White påvisa att Milleritrörelsen hade upphört att vara Filadelfiaförsamlingen och hade blivit Laodiceaförsamlingen. Hans sonson skriver, när han författar Ellen Whites biografi, om historien kring år 1856 och det laodiceiska budskapet.

”Budskapet till Laodicea”

”De sabbatshållande adventisterna hade intagit den ståndpunkten att budskapen till de sju församlingarna i Uppenbarelseboken 2 och 3 skildrade den kristna församlingens erfarenhet genom århundradena. De drog den slutsatsen att budskapet till den laodiceiska församlingen gällde dem som de nu kallade namnkristna adventister, dem som inte hade tagit emot sabbaten på den sjunde dagen. I en kort ledare i Review den 9 oktober väckte James White några tankeväckande frågor, vilka han inledde med att säga:”

Frågan börjar på nytt träda fram: ”Väktare, vad lider natten?” För närvarande finns utrymme endast för några få frågor, ställda för att fästa uppmärksamheten på det ämne som de hänför sig till. Ett fullständigt svar, förtröstar vi, skall snart ges.—Review and Herald, 9 okt. 1856.

”Av de elva frågor han ställde var det den sjätte som riktade in sig på laodicéerna.

”6. Illustrerar inte laodicéernas tillstånd (Ijumma och varken kalla eller varma) på ett träffande sätt tillståndet hos den samlade skaran av dem som bekänner sig till den tredje ängeln budskap? — Ibid.

”Den sista frågan blottlägger saken:

"11. Om detta är vårt tillstånd som folk, har vi då någon verklig grund att hoppas på Guds ynnest, om vi inte ger akt på den Sanna Vittnets 'råd'? Jag råder dig att av mig köpa guld, luttrat i eld, för att du må bli rik, och vita kläder, för att du må bli klädd och din nakenhets skam inte må synas; och smörj dina ögon med ögonsalva, för att du må se. Alla som jag älskar, dem tillrättavisar och agar jag: var därför nitisk och omvänd dig. Se, jag står vid dörren och klappar: om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall jag låta sitta med mig på min tron, liksom också jag har sekrat och sitter med min Fader på hans tron. Uppenbarelseboken 3:18–21.—Ibid."

"Det är tydligt att sakens sanning just höll på att gry i James Whites sinne. Nästa nummer av Review innehöll en presentation av de sju församlingarna i sju spalter, under denna titel. I sina inledande anmärkningar förklarade han:"

"Vi måste instämma med vissa moderna uttolkare i att dessa sju församlingar bör förstås som representerande sju tillstånd i den kristna kyrkan, under sju tidsperioder, vilka omfattar hela den kristna tidsåldern.—Ibid., 16 okt. 1856.

"Därefter tog han upp profetian och behandlade varje församling för sig. När han kom till den sjunde, den laodiceiska, förkunnade han:

Hur förödmjukande för oss som folk är inte den sorgliga beskrivningen av denna församling. Och är inte denna fruktansvärda beskrivning en fullkomligt träffande bild av vårt nuvarande tillstånd? Det är den; och det kommer inte att vara till någon nytta att försöka undandra sig kraften i detta rannsakande vittnesbörd till den laodiceiska församlingen. Må Herren hjälpa oss att ta emot det och att dra nytta av det.—Ibid.

"Efter att han hade ägnat två spalter åt den laodiceiska församlingen, utgjorde hans avslutande anmärkningar en kraftfull vädjan:

"Kära bröder, vi måste övervinna världen, köttet och djävulen, annars skall vi inte ha någon del i Guds rike.... Grip er genast an detta verk, och gör i tro anspråk på de nådiga löften till de ångerfulla laodiceerna. Stå upp i Herrens namn, och låt ert ljus lysa till hans välsignade namns ära.—Ibid.

"Svaret från fältet var elektrifierande. G. W. Holt från Ohio skrev den 20 oktober:

"Ja, jag tror verkligen att vi, som befinner oss i det tredje budskapet med Guds bud och Jesu tro, är den församling till vilken detta språk är riktat; och vi kan inte alltför snart börja söka det guld som har prövats, de vita kläderna och ögonsalvan, för att vi må se.—Ibid., 6 nov. 1856.

"Från nordöst hördes en ny röst i ämnet, Stephen N. Haskells från Princeton i Massachusetts. Som förstadagsadventist hade han börjat predika vid 20 års ålder; nu, tre år senare, var han i den tredje ängelns budskap. Som en grundlig bibelstuderande valde han, efter att ha tagit del av Whites kortfattade inledande ledare som introducerade frågan om de sju församlingarna, att skriva en längre framställning för Review:"

”Det ämne som här åsyftas har under de senaste månaderna varit av djupt intresse för mig.... Jag har sedan en tid tillbaka blivit ledd att tro att budskapet till laodiceerna tillhör oss; dvs. dem som tror på den tredje ängelns budskap, av många skäl som jag anser vara goda. Jag skall nämna två.—Ibid.

”Detta gör han och ägnar två spalter åt sina slutsatser. När han avslutade förklarade han:

”En teori om den tredje ängelns budskap kommer aldrig, nej aldrig, att frälsa oss utan bröllopsklädnaden, som är de heligas rättfärdighet. Vi måste fullkomna helighet i Herrens fruktan.—Ibid.

”När James White fortsatte sina ledare om budskapet till den laodikeiska församlingen, var de begrepp som de sabbatshållande adventisterna nu läste i Review häpnadsväckande; men vid eftertänksam, bönfylld begrundan sågs de vara tillämpliga. Brevet till redaktören visade en tämligen allmän samstämmighet och angav att en väckelse var på gång. Att det gripande budskapet inte var en följd av upprymdhet bekräftades av den första artikeln i Testimony No. 3, utgiven i april 1857, med titeln Be Zealous and Repent. Den inleds: ”Herren har i en syn visat mig några ting angående församlingen i dess nuvarande ljunna tillstånd, vilka jag skall framföra för er.”—1T, s. 141. I detta framlade Ellen White det som hade visats henne om Satans angrepp på församlingen genom jordisk framgång och ägodelar.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, band 1, 342–344.

Millerit rörelsen började profetiskt som den filadelfiska församlingen, och år 1856 blev den den laodiceiska församlingen. Sju år senare upphörde rörelsen, och Sjundedagsadventistsamfundet började som den laodiceiska församlingen och kommer att förbli så, till dess att det spys ut ur Herrens mun. De etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse kom ut ur den laodiceiska församlingens fälla, liksom milleritrörelsen kom ut ur Sardesförsamlingens fälla. De etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse löper parallellt med milleritrörelsen genom att den första rörelsen förändrades från Filadelfia till Laodicea och den sista rörelsen förändras från Laodicea till Filadelfia. Övergångspunkten från Filadelfia till Laodicea i milleriternas historia är uttryckligen angiven som år 1856, och därför måste övergångspunkten också vara utmärkt i den sista rörelsen, ty Gud förändras aldrig. Övergångspunkten identifieras i Uppenbarelseboken elva genom de två profeterna som dödas på gatorna.

Och när de har fullbordat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som stiger upp ur avgrunden föra krig mot dem och besegra dem och döda dem. Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Uppenbarelseboken 11:7, 8.

Den sista rörelsen skulle dö, sedan stå upp och därefter uppväckas som baneret. Därigenom skulle den komma i samklang med det republikanska hornet. Det republikanska hornet formar en bild åt vilddjuret, och det vilddjur som det formar bilden av behandlas i Uppenbarelseboken sjutton, och det vilddjuret identifieras som det femte huvudet som fick ett dödligt sår, vilket skulle uppväckas som det åttonde huvudet. Det skulle uppväckas som det åttonde, vilket var av de sju.

Och vilddjuret som var och inte är, även det är det åttonde och är av de sju, och går i fördärvet. Uppenbarelseboken 17:11.

Det republikanska hornet skulle skapa en bild av det vilddjuret, och därför skulle det dödas och sedan uppstå igen. När det uppstod igen skulle det vara det åttonde huvudet, vilket var av de sju föregående huvudena. Det protestantiska hornet rider på samma jordiska vilddjur som det republikanska hornet och måste därför besitta samma profetiska dynamik. Övergången från Filadelfia till Laodicea i milleritrörelsen förebådar övergången från Laodicea till Filadelfia i den sista rörelsen.

När den sista rörelsen fick ett dödligt sår den 18 juli 2020, dog den som Laodicea. När den, såsom framställs i Uppenbarelseboken elva, övergick till Filadelfia, skulle den representera den åttonde församlingen, det vill säga av de sju. Döden år 2020 hade en parallell i det republikanska hornet, ty sedan ändens tid år 1989 hade det funnits sex presidenter. Den sjätte presidenten fick ett dödligt sår, vilket skall helas år 2024. Det huvudet kommer då att vara Förenta staternas åttonde huvud sedan ändens tid år 1989, och det skall vara av de sju. Båda hornen var det sjätte som blir det åttonde. Denna sanning utgör en stor del av budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas strax före nådatidens slut.

Av denna anledning är det viktigt att ha klarhet om den milleritiska historia som utgör en förebild för vår nuvarande historia. Syster White bekräftade år 1856 James Whites tillämpning av Laodicea på rörelsen, så detta är inte en tillämpning som härleds genom mänsklig logik. Sju år innan Sjundedsadventistkyrkan juridiskt sammanbands med det republikanska hornet, identifierades den genom inspiration som den laodiceiska församlingen. Detta innebär att det aldrig har funnits en enda dag i Sjundedsadventistkyrkans historia då den var något annat än naken, fattig, blind, eländig och usel. Denna profetiska verklighet ger sammanhanget och rättfärdigandet för att erkänna de fyra tilltagande styggelserna i Hesekiel kapitel åtta som adventismens fyra generationer.

När den milleritiska historien betraktas utifrån strukturen i Jesaja sju med dess sextiofem år, måste det erkännas att profetian om de sju tiderna är det profetiska paraply som täcker hela den milleritiska rörelsens historia. År 1856 blev budskapet till den laodiceiska församlingen närvarande sanning för den milleritiska adventismen. Den som framlägger budskapet till Laodicea var inte James eller Ellen White, utan det trogna och sannfärdiga vittnet.

Och skriv till ängeln för Laodiceernas församling: Så säger Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du varken är kall eller varm. O att du vore kall eller varm! Eftersom du nu är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver intet, och vet inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du må bli rik, och vita kläder att klä dig i, så att din nakenhets skam inte blir synlig, och ögonsalva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla dem som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Var därför nitisk och omvänd dig. Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall jag ge att sitta

med mig på min tron, såsom också jag har segrat och sitter med min Fader på hans tron. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:14–22.

Det sanna vittnet fastslår att om någon människa ville ”höra” hans röst, skulle han komma in och ”hålla måltid med honom”. Om Laodicea ville öppna dörren, skulle Kristus komma in och hålla måltid med dem. Om Kristus tillåts träda in, för han med sig ett budskap, ty symboliken i att äta representerar mottagandet av ett budskap. Budskapet kan i allmän mening betecknas som helt enkelt det laodiceiska budskapet, men det är en ytlig uppfattning av vad det budskap han erbjuder representerar. År 1856 framlade Hiram Edson en serie om åtta artiklar som innehöll den profetiska information som vidgar förståelsen av den allra första ”tidsprofetia” som Guds änglar ledde William Miller att urskilja och förkunna. I dessa åtta artiklar identifierar Edson på ett korrekt sätt de sextiofem åren i Jesaja sju.

Begynnelsen på Millers verk var upptäckten av de sju tiderna, och sju år innan den rörelse som uppkallats efter hans tjänst skulle gå mot sitt slut, erbjöds Milleritisk adventism en djupare uppenbarelse av just denna profetia. Den erbjöds samma år som de genom inspiration identifierades som laodiceer. Profetiskt, tvåtusen femhundra-tjugo dagar senare, år 1863, förkastades Millers första upptäckt av profetisk tid. Det laodiceiska budskapet för adventrörelsen kom år 1856, och Herren klappade på dörren åtta gånger, genom åtta artiklar, för att se om Han kunde vinna inträde. Vid rörelsens avslutning önskade det Sanna Vittnet hålla måltid tillsammans med sitt folk genom att äta av själva det allra första tidsbudskapet från rörelsens början. Hans folk vägrade att äta, och sju år, eller tvåtusen femhundra-tjugo profetiska dagar, senare stängde Hans folk den dörr som hade öppnats med Davids nyckel, vilken hade lagts i William Millers hand. De återvände till en gammal samaritansk profet som gav dem en lögn att äta och beseglade därmed sitt öde att dö mellan en åsna och ett lejon.

År 1856 befann sig det protestantiska hornet i synens dals kris, ty där ingen syn finnes går folket under. År 1856 befann sig även det republikanska hornet i en kris.

År 1856 präglades av en fortsättning på den våldsamma konflikt som är känd som Bleeding Kansas, gränskriget mellan Kansas och Missouri. Striden gällde huruvida Kansas skulle upptas i Unionen som en fri stat eller en slavstat. Konflikten innefattade våldsamma sammanstötningar mellan slaverivänliga och antislaveriska bosättare.

Den 22 maj 1856 inträffade även en våldsam händelse i Förenta staternas senatskammare, när kongressledamoten Preston Brooks, en slaverivänlig förespråkare från South Carolina, brutalt angrep senatorn Charles Sumner från Massachusetts med sin käpp. Sumner hade hållit ett tal mot slaveriet med titeln The Crime Against Kansas, vilket djupt förolämpade Brooks. Misshandeln med käppen tydliggjorde de växande spänningarna mellan Nord och Syd i frågan om slaveriet.

År 1856 grundades Republikanska partiet som ett svar på den politiska oro som orsakades av Kansas-Nebraska Act, antagen 1854, vilken gav upphov till ett växande motstånd mot slaveriets utbredning till nya territorier. Partiets första nationella konvent hölls i Philadelphia, och John C. Fremont valdes till deras förste presidentkandidat i valet 1856.

Kansas–Nebraska-lagen organiserade territorierna Kansas och Nebraska och tillät nybyggarna i dessa territorier att avgöra huruvida de skulle tillåta slaveri inom sina gränser. Detta begrepp, känt som ”folksuveränitet”, upphävde i praktiken Missouri-kompromissen från 1820, som hade förbjudit slaveri norr om breddgraden 36°30’ i Louisianaterritoriet. Lagen hade en djupgående inverkan på frågan om slaveriet i territorierna. Den återuppväckte de sektionsbundna spänningarna, eftersom den öppnade möjligheten att slaveriet kunde utvidgas till områden som tidigare hade betraktats som fri jord, såsom Kansas. Antagandet av Kansas–Nebraska-lagen ledde till en tillströmning av slaverivänliga och slaverimotståndande nybyggare till Kansasterterritoriet, där var och en hoppades kunna påverka utfallet av omröstningen om folksuveräniteten. Denna kamp om kontrollen över territoriet ledde till våldsamma sammandrabbningar och en period av laglöshet som år 1856 blev känd som Bleeding Kansas.

Presidentvalet 1856 var en betydande politisk händelse. Det kännetecknades av ett trevägsval mellan demokraten James Buchanan, republikanen John C. Fremont och den tidigare presidenten Millard Fillmore från American Party. James Buchanan vann valet och blev Förenta staternas 15:e president.

James Buchanans presidentskap är främst känt för sin oförmåga att på ett verkningsfullt sätt hantera de växande spänningarna och motsättningarna mellan Nord och Syd, vilket till sist kulminerade i utbrottet av det amerikanska inbördeskriget kort efter att han lämnat ämbetet. Hans presidentskap betraktas ofta som ett av de minst framgångsrika i amerikansk historia, på grund av dessa betydande misslyckanden i ledarskap och krishantering.

Den ökända Dred Scott-domen år 1857 fastslog att slavar, vare sig de var i slaveri eller fria, inte var medborgare och inte kunde väcka talan vid federala domstolar. Den fastslog också att kongressen inte kunde förhindra slaveriet i Förenta staternas territorier. Demokraten Buchanan gav offentligt sitt stöd åt den slaverivänliga Dred Scott-domen.

Demokraten Buchanans hållning till förmån för slaveriet tillät inte bara spänningarna att trappas upp till inbördeskrig, utan hans oförmåga att hantera landets ekonomi ledde också till paniken år 1857, vilken var en av de största ekonomiska nedgångarna i Amerikas historia före den stora depressionen. Paniken år 1857 resulterade i en svår ekonomisk depression som varade i flera år. Företag och banker stängde, arbetslösheten ökade och aktiemarknaden föll.

Under Buchanans presidentskap inledde sydstaterna sin process att utträda ur Unionen, och de bröt sig loss som svar på valet av republikanen Abraham Lincoln år 1860. Buchanan intog en passiv hållning till utbrytningskrisen och hävdade att den federala regeringen saknade befogenhet att med tvång förhindra utträde. Denna brist på beslutsamt handlande gjorde det möjligt för utbrytningsrörelsen att vinna styrka. Hans brist på starkt ledarskap och hans ovilja att vidta beslutsamma åtgärder för att hantera utbrytningskrisen bidrog till Söderns uppfattning att det kunde lämna Unionen utan att möta militärt motstånd.

År 1860 valdes Abraham Lincoln till den förste republikanske presidenten. Den 1 januari 1863 undertecknade och utfärdade president Lincoln den slutliga emancipationsproklamationen, som förklarade att alla förslavade människor inom konfederationskontrollerat territorium skulle frigges.

Denna exekutiva order hade en betydande inverkan på inbördeskriget, eftersom den gjorde konflikten till en kamp inte bara för att bevara unionen, utan också för att avskaffa slaveriet. Emancipationsproklamationen befriade inte omedelbart alla förslavade människor. Den gällde specifikt konfederationskontrollerat territorium, där unionen hade begränsad auktoritet. Allteftersom unionsstyrkorna ryckte fram och tog kontroll över konfedererat territorium, verkställdes proklamationen, och de förslavade människorna i dessa områden frigavs. Emancipationsproklamationen var ett avgörande steg mot det slutliga avskaffandet av slaveriet i Förenta staterna och beredde vägen för antagandet av det trettonde tillägget till Förenta staternas konstitution, vilket antogs och ratificerades den 6 december 1865.

Det republikanska hornet från 1850-talet och framåt befann sig i krisen kring slaverifrågan. Två grundläggande skiljelinjer i landet representerades av två huvudsakliga riktningar inom det politiska tänkandet. En separationsprocess började 1856, när grupper för och emot slaveriet drog in i Kansas-territoriet i ett försök att upprätthålla sina uppfattningar om slaveriet, just vid den tid då Philadelphia höll på att skiljas från Laodicea. Demokraterna var för slaveriet och republikanerna var mot slaveriet.

År 1856 utgjorde Blödande Kansas en mikrokosmos av det annalkande kriget. Det året valdes en slaverivänlig demokrat till ledare för det republikanska hornet, och hans ineffektiva ledarskap blev en symbol för ett ineffektivt presidentskap, ända fram till dessa allra senaste dagar. Han föregick den förste republikanske presidenten, som tvingades städa upp den oreda som Buchanans presidentskap hade lämnat efter sig.

År 1863 utfärdade det republikanska hornet den mest betydelsefulla verkställande ordern i jordodjuret i Uppenbarelseboken trettons historia. Den verkställande ordern avsåg slaveriet. Ett stycke i proklamationen lyder: "Att på den första dagen i januari månad, i vår Herres år ett tusen åtta hundra sextiotre, skola alla personer, som hållas som slavar inom någon delstat eller angiven del av en delstat, vars folk då befinna sig i uppror mot Förenta staterna, då, därifrån och för alltid vara fria; och Förenta staternas verkställande regering, däri inbegripen dess militära och marina myndighet, skall erkänna och upprätthålla sådana personers frihet och skall inte företaga någon handling eller några handlingar för att undertrycka sådana personer, eller någon av dem, i några bemödanden de må göra för att vinna sin faktiska frihet." Fastän lösningen på slaveriets problem historiskt sett var ofullständig vid den tidpunkten, erkänns Konstitutionens väsen när Lincoln skrev: "alla personer, som hållas som slavar inom någon delstat ... skola då, därifrån och för alltid vara fria."

Lincoln återvände till den grundläggande princip som kommer till uttryck i konstitutionen, vilken fastslår att "alla människor är skapade lika". Lincoln återvände till de grundläggande sanningarna samtidigt som det protestantiska hornet förkastade sin grundläggande profetia, vilken är slaveriets profetia. Därför gjorde det republikanska hornet, just vid den tid då det utfärdade sin mest betydelsefulla "verkställande order" i historien rörande slaveriet, och det protestantiska hornet utfärdade den mest betydelsefulla verkställande ordern i sin profetiska historia rörande slaveriets profetia, representerad genom Mose ed och förbannelse. Det republikanska hornet valde att återvända till grunderna, det protestantiska hornet valde att förkasta sin grund och återvända till

dem som det hade blivit anvisat att aldrig återvända till.

År 1863 hade det republikanska hornet blivit delat i två läger, liksom det forntida Israels rike delades i Jerobeams och Rehabeams tid. År 1863 blev det protestantiska hornet rättsligt knutet till det republikanska hornet, såsom det framställs genom Jerobeams två altaren i Betel och Dan. De två hornen rör sig genom historien parallellt med varandra, och historien år 1863 representerar i synnerhet de sista dagarnas historia.

Milleriternas historia upprepas i de hundrafyrtiofyra tusens historia, med några få profetiska förbehåll. Ett av dessa förbehåll är att målgruppen i milleriternas historia först var de som stod utanför rörelsen, och därefter rörelsen själv. I de hundrafyrtiofyra tusens rörelse identifierar de två rösterna i Uppenbarelseboken arton två målgrupper, men dessa målgrupper är omvända i förhållande till milleriternas historia. Det första målet är Guds folk, och den andra rösten är Guds andra hjord, som fortfarande befinner sig i Babylon.

En annan profetisk reservation är att även om båda skeendena övergår från den ena församlingen till den andra, gick milleriterna från Filadelfia till Laodicea, och den tredje ängelns mäktiga rörelse går från Laodicea till Filadelfia. Detta visar att milleriterna gick från den sjätte till den sjunde församlingen, och de etthundrafyrtiofyra tusen går från den sjunde församlingen till den åttonde församlingen, vilken är av de sju.

Det republikanska hornet började sin rörelse från en slavvänlig nation till en antislavisk nation i den historia som kretsar kring 1863. Denna historias kris etablerade två politiska partier som är samma antagonister i dessa "sista dagar". Liksom den förste republikanske presidenten i den historien mördades endast några dagar efter att kriget hade upphört, blev den siste republikanske presidenten symboliskt mördad och lämnad på gatan såsom död medan världen glädde sig. Han mördades, inte endast några dagar efter att inbördeskriget hade upphört, utan strax innan det slutliga inbördeskriget börjar.

Den förste republikanske presidenten föregicks av den mest ineffektive presidenten i Amerikas historia, och den siste republikanske presidenten kommer att föregås av detsamma. Den ineffektivitet hos den demokratiska president som föregick den förste republikanske presidenten utlöste den kris som utvecklades till inbördeskriget, och samma ineffektivitet äger nu rum. Den demokratiska president som föregår den siste republikanske presidenten förvaltade ekonomin på ett sådant sätt att den frambringade den största ekonomiska kraschen i Amerikas historia fram till den tidpunkten. De två hornen löper parallellt fram till söndagslagen. År 1863 började den första generationen av båda hornen, och för båda hornen kommer den fjärde och sista generationen att vara vänd mot öster och böja sig ned inför solen.

Elia-budskapet åtföljs alltid av Guds domar som bekräftar varningsbudskapet. Världens samhälle lever nu såsom folket före syndafloden. De äter, dricker och förväntar sig att de globalistiska teknologijättarna ska lösa varje problem som kan uppstå. Guds Ord visar tydligt att världen nu står på randen till en oerhörd kris.

”Vad är det av natten?” Urskiljer jag innebörden av dessa budskap? Förstår jag den plats de intar i det avslutande verket av det stora återlösningssystemet? Är jag så förtrogen med ”profetians fasta ord” att jag i de händelser som utspelar sig omkring mig kan se tydliga bevis för att den kommande Konungen redan står för dörren? Känner jag det ansvar som vilar på mig med hänsyn till det ljus Gud har gett? Använder jag varje talent som anförtrotts mig såsom hans förvaltare, i välriktad ansträngning att rädda de förlorade? Eller är jag ljum och likgiltig, delvis sammanblandad med en ond värld, och använder de medel och den förmåga Gud har gett mig till stor del för att tillfredsställa mig själv, medan jag bryr mig mer om min egen bekvämlighet och mitt eget välbefinnande än om främjandet av hans sak? Stärker jag genom min vandel ”den övertygelse som har vunnit insteg i världen, att sjundedagsadventister låter basunen ge en otydlig ton och följer i de världsligas spår”?”

”Vi hör fotstegen av en annalkande Gud som kommer för att straffa världen för deras missgärning. Tidens slut är nära över oss. Världens invånare binds samman i knippen för att brännas. Skall du bindas samman med ogräset? Inser du att varje år går tusentals och åter tusentals och tio tusen gånger tio tusen själar förlorade, döende i sina synder? Guds plågor och domar utför redan sitt verk, och själar går mot fördärvet därför att sanningens ljus inte har fått lysa upp deras stig.” General Conference Daily Bulletin, 1 april 1897.

Med min själ har jag längtat efter dig i natten; ja, med min ande inom mig skall jag söka dig tidigt: ty när dina domar går fram över jorden, då lär sig världens invånare rättfärdighet. Jesaja 26:9.